

Suntem sau nu mici Dumnezei?

Mircea Sârbu
Curtea de Argeş 02 februarie 2020

Motto:

*"Cititorule, dacă ceea ce citești ți se pare o nebunie,
închide cartea și pune-o pe raft, căci nu a venit încă
vremea să o citești"*

Scarlăt Demetrescu

Cuprins

De ce e nevoie să știm dacă suntem sau nu mici Dumnezei?	3
Facerea omului în lumina diverselor teorii creaționiste	4
Varianta susținută de Biserică	4
Varianta susținută de Darwin	6
Popol Vuh, varianta mayașă	7
Versiunea sumeriană	9
Mitologia akkadiană	10
Budismul	10
Mitologia chineză	10
Geneza în taoism	11
Mitologia hindusă	11
Mitologia incașă	11
Geneza în islam	12
Mitologia japoneză	12
Mitologia mesopotamică	13
Mitologia panteistă	13
Mitologia persană	13
Ideologia zoroastrismului	14
Mitologia nordică	14
Mitologia tibetană	15
Mitologia uralo-altaică	15
Variante ale mitului genezei la turci, tătari și mongoli	15
Religiile gnostice	16
Bogomilismul	17
... și o altă variantă posibilă	17
Omul ca fiu al lui Dumnezeu	23
Structura divină a omului	26
Omul ca scenarist și regizor al propriei vieți	29
Suntem sau nu mici Dumnezei?	32

De ce e nevoie să știm dacă suntem sau nu mici Dumnezei?

Da, e o întrebare la care de multe ori m-am gândit. Mai în glumă, mai în serios, multe orizonturi ni s-ar deschide dacă am ști răspunsul.

Poate am fi mai buni, poate am descoperii răspunsuri la unele încercări ale vieții, poate am descoperi cauza anumitor afecțiuni, și de ce nu, am deveni mici creatori.

Vedeți tot ce se desfășoară în jurul nostru nu sunt altceva decât scenarii în care noi suntem actorii. De cele mai multe ori noi suntem distribuiți în roluri secundare, deoarece scenariile nu sunt scrise de noi. De cele mai multe ori acceptăm aceste roluri poate din comoditate, dar de cele mai multe ori din ignoranță.

La ce mă refer atunci când dau vina pe ignoranță? Păi, deoarece am uitat cine și ce suntem. Am uitat natura noastră, am uitat originea noastră și mai ales am uitat că noi am venit pe pământ pentru a "învăța" o lecție care să ne apropie de cel care ne-a creat.

Dar să o luăm pe rând. Să vedem cum am fost creați, cine și de ce am fost creați, ce atribute avem din momentul creației, ce simboluri ni s-au dat spre înțelegere, poate chiar dreptul de a fi scenaristul și regizorul propriei vieți. Iar ca o concluzie, vom încerca să stabilim dacă suntem sau nu "mici dumnezei".

Vom încerca să răspundem la această întrebare în limita nivelului meu de înțelegere al fenomenului numit generic "om", fiu al lui Dumnezeu.

Facerea omului în lumina diverselor teorii creaționiste

Nu cred că există cineva care să nu fi auzit de Vechiul Testament, sau de Darwin și de povesterea facerii omului. E normal, deoarece am crescut într-un "univers" creștin-materialist, deci, așa cum am fost îndoctrinați de mici, suntem "sfătuiți" să "credem și să nu cercetăm".

Avem la dispoziție mai multe variante, care mai de care mai "unanim recunoscute":

- ce ne spune Biblia
- ce ne spune Darwin
- Popol Vuh, varianta mayașă
- Versiunea sumeriană
- Mitologia akkadiană
- Budismul
- Mitologia chineză
- Geneza în taoism
- Mitologia hindusă
- Mitologia incașă
- Geneza în islam
- Mitologia japoneză
- Mitologia mesopotamică
- Mitologia panteistă
- Mitologia persană
- Ideologia zoroastrismului
- Mitologia nordică
- Mitologia tibetană
- Mitologia uralo-altaică
- Variante ale mitului genezei la turci, tătari și mongoli
- Religiiile gnostice
- Bogomilismul
- ... și o altă variantă posibilă

Dar să luăm pe rând fiecare dintre variantele expuse și să nesocotim sugestia de a crede și deci de a nu cerceta. Poate vom descoperii și o altă variantă posibilă.

Pentru ca studiul să fie cât mai complet posibil, voi încerca să analizez tema genezei prin prisma a mai multor religii sau curente, asta ca să ne putem da seama dacă ne putem atribui, sau nu, sintagma de "mici dumnezei".

Varianta susținută de Biserică

De mici copii, părinții și biserica, ne-au învățat că atunci când Dumnezeu l-a făcut pe om, a luat un pumn de țărână (lut, argilă), l-a modelat pe Adam și apoi, când lucrarea a fost conform cu dorința sa, a suflat peste el și acesta s-a făcut om. Să vedem ce spun în acest sens scrierile?

În: Geneza 2:7, 21-22. se spune: "*Domnul Dumnezeu a făcut pe om din țărâna pământului, i-a suflat în nări suflare de viață și omul s-a făcut astfel un suflet viu. Atunci Domnul Dumnezeu a trimis un somn adânc peste om și omul a adormit; Domnul Dumnezeu a luat una din coastele lui și a închis carnea la locul ei. Din coasta pe care o luase din om, Domnul Dumnezeu a făcut o femeie și a adus-o la om*".

În Geneza 1:26. se spune: *"Apoi Dumnezeu a zis: Să facem om după chipul Nostru, după asemănarea Noastră; el să stăpânească peste peștii mării, peste păsările cerului, peste vite, peste tot pământul și peste toate târâtoarele care se mișcă pe pământ.*

În Geneza 1:27. se spune: *"Dumnezeu a făcut pe om după chipul Său, l-a făcut după chipul lui Dumnezeu; parte bărbătească și parte femeiască i-a făcut".*

În Psalmul 8:3-6. se spune: *"L-ai făcut cu puțin mai pe jos decât Dumnezeu și l-ai încununat cu slavă și cu cinste. l-ai dat stăpânire peste lucrurile mâinilor Tale, toate le-ai pus sub picioarele lui".*

Conform Bibliei suntem deci creați după chipul și asemănarea lui Dumnezeu. OK, deci suntem *"puțin mai jos pe scara ierarhică decât Dumnezeu Creatorul"*, deci rezultă clar că suntem mici Dumnezei.

Interesantă e descrierea cu lux de amănunte a procesului creerii omului. Să ne amintim puțin de timpul în care au fost scrise aceste rânduri. Marea majoritate a oamenilor erau nomazi, în consecință lipsiți de puterea de a înțelege anumite lucruri.

De aceea, pentru a înțelege un fenomen greu de perceput de marea majoritate a populației, "înțelepții" vremii au apelat la metafore. Acești învățați au încercat printr-o metaforă sugerată chiar de Univers poate, să dea o explicație genezei omului. Eu am convingerea că mulți dintre ei au luat metafora ad literam, fără să îi înțeleagă sensul.

Cred că s-a întâmplat la fel ca și cu Coranul. Fiind scris în versuri, era dificil ca un nomad dat jos de pe cămilă să îl înțeleagă. Atunci imamii au transpus în proză ceea ce au înțeles fiecare din Coran. Astfel a apărut Legea Islamică, pe care mulți, inclusiv unii arabi, o confundă cu Coranul.

Dar să revenim la Biblia noastră, mai ales la Vechiul Testament. Am descoperit procesul creerii omului, prin folosirea lutului, a suflării divine și a folosirii unei coaste a lui Adam, în vederea creerii Evei. Interesant e faptul că la examenele radiologice ale bărbaților actuali nu se constată nici-o coastă în minus față de scheletul femeii. Atunci ce s-a întâmplat între timp? Cum și-a recuperat Adam coasta? De ce Dumnezeu nu a folosit aceeași metodă de creare a Evei, similară cu crearea lui Adam? Pierduse Creatorul rețeta?

Sunt întrebări pe care oamenii nu și le-au pus, mergând pe principiul "crede și nu cerceta". Era de fapt mai simplu să crezi ce spune altul decât să cauți singur adevărul. Manipulare sau incompetență? Și una și alta.

Întotdeauna Biserica a căutat să țină sub control masele, deoarece doreau puterea absolută, readaptând principiile împăratului Constantin, care nu a crezut nici măcar o clipă în creștinism, folosindu-l doar pentru a își consolida puterea absolută în imperiu.

Dar să revenim la varianta bisericii de a explica geneza omului. După cum se vede, sunt multe semne de întrebare legate de metafora unanim recunoscută a genezei primilor oameni, unul complet "Eva" și altul incomplet, cu o coastă lipsă, "Adam".

Mi-aș pune întrebarea, oarecum firească, de ce a fost nevoie de introducerea unei noi metafore, cea cu nefericita coastă a lui Adam? Simplu, cred eu, trebuia ca din start să se sublinieze faptul că femeia este oarecum datoare sărmanului Adam care și-a sacrificat o coastă ca ea să apară în peisajul paradisului.

De la început trebuia indusă ideea că femeia este oarecum inferioară bărbatului, și deci nu ar avea motive să tânjască la o poziție cel puțin egală cu a bărbatului. Să fi fost oare Dumnezeu misogin? Nicidecum, Dumnezeu este drept cu tot ce a creat. Atunci care să fie explicația?

Să ne întoarcem în vremurile în care a fost scris Vechiul Testament. Suntem într-o perioadă în care patriarhatul era în floare. Să fi modificat mai marii preoți informația primită de la Univers? Desigur, ei trebuiau să își justifice superioritatea față de femeie, și cum puteau să o facă mai bine decât să pună în "gura creatorului" această axiomă ce nu putea fi combătută. De fapt cine putea să o combată, din moment ce era "decretată" de o divinitate la care numai ei aveau acces.

Trist este că și acum, bisericile continuă să uzeze de "metafora primordială" în practicile lor. Biserica nu admite ca o femeie să intre în altar. Biserica interzice unei femei care e la ciclu, sau care e lăuză, să intre în biserică. Aceste reguli nu le-am regăsit în Vechiul Testament. Atunci dacă nu au fost "dispuse" de Dumnezeu, cum își permit oamenii să își confere dreptul de a se substitui lui Dumnezeu, venind cu adăugiri la ceea ce Dumnezeu a stabilit? De exemplu biserica ortodoxă este păstorită numai de bărbați.

O altă hotărâre a bisericii ortodoxe, ce contravine vechilor scripturi, este refuzul de a oficia o slujbă de înmormântare unei persoane ce a ales incinerarea în locul îngropării în pământ, pe motiv că nu se respectă ciclul: pământ - om - pământ. Mai e un aspect cu care biserica joacă alba-neagra. De ce acceptă să facă slujbă celor îngropați în cavou, izolați prin pereți de beton de pământul primordial? Să nu uităm faptul că străbunii daci își incinerau morți, cu toate că și strămoșii daci erau descendenți ai lui Adam și Eva.

Subiectul acesta rămâne total neînțeles pentru mine. Dar pentru cei care cred în dogmele creștinismului post Constantin, e OK, dacă omul e fericit să fie păstorit de persoane, unele ciudate (preoți pedofili, alcoolici, afemeiați, etc.), asta ține de capacitatea fiecăruia de a înțelege că nu avem nevoie de intermediari pentru a redescoperi că suntem parte din Creatorul suprem, cu drepturi depline, dar și cu obligații. De fapt aceasta e ideea de la care am plecat în materialul acesta.

Varianta susținută de Darwin

Avem și o variantă emisă de Darwin, o variantă evoluționistă. Cine este Darwin și ce a susținut acesta? Întrebări ce au generat polemici uriașe în secolul al 19-lea.

În biologie, evoluționismul reprezintă un proces complex prin care caracteristicile organismelor vii suferă transformări pe parcursul mai multor generații. Știința evoluționismului caută să înțeleagă mecanismele biologice care au declanșat schimbarea plantelor și animalelor de acum mii și mii de ani până la rezultatul din zilele noastre.

O parte importantă a controversatei teorii susține că toate organismele vii, de la bacteriile microscopice, până la plante, insecte, păsări și mamifere, au un strămoș comun. Speciile înrudite au un strămoș în trecutul apropiat, iar cele care par să nu aibă nici o legătură unele cu altele au un strămoș în trecutul îndepărtat. Animalul cel mai asemănător omului, spre exemplu, este cimpanzeul. Se crede că ruda lor comună a trăit acum aproximativ 6 sau 7 milioane de ani. Pe de altă parte, strămoșul comun oamenilor și reptilelor ar fi existat acum 300 de milioane de ani.

Charles Robert Darwin (1809-1882), om de știință britanic, este cel care a pus bazele teoriei moderne a evoluționismului. Credința sa era că toate formele de viață au evoluat

datorită procesului de selecție naturală. Originea speciilor prin selecția naturală sau păstrarea raselor favorizate în lupta pentru existență a apărut în 1859. Materialist și dialectician convins, el a demonstrat primul, pe baze experimentale, materialitatea lumii vii și a susținut originea animală a omului (Originea omului și selecția sexuală, 1871). Concepția sa evolutionistă a avut o mare influență asupra filosofiei cunoașterii, infirmând teoria fixistă și creaționistă.

Ei da, frumoasă teorie, interesantă chiar. Un lucru mă surprinde, cine și cum a adăugat surplusul de inteligență și atribute care deosebește cimpanzeul de om, de exemplu? Să fi bătut cimpazeul jungla în lung și în lat și să fi avut un "waw" brusc? Înțeleg că mergând prin pădure și constatând că fructele erau prea sus, a început să se ridice pe labele din spate ca să ajungă la fructe, apoi a constatat, în timp, că a te tot ridica pentru fiecare fruct, era mai greu decât să stea tot timpul în poziție oarecum verticală, deprindere ce s-a răspândit imediat printre comunitățile de cimpazei. Asta pot înțelege, dar ce l-ar fi determinat să ajungă să rezolve integrale de grad trei, asta nu pot înțelege.

Așa cum am făcut și la varianta emisă de biserică, hai să vedem condițiile în care a fost elaborată această teorie. Materialismul susține că singurul lucru care poate fi dovedit cu adevărat este că există materia. Astfel, în conformitate cu materialismul, toate lucrurile sunt compuse din materie și toate fenomenele sunt rezultatul interacțiunilor materiei, fără să țină cont de spirit sau de conștiință. Ca un concept general valabil în Metafizică, materialismul se aplică în special la problema minte-corp în Filosofia minții.

OK, deci Darwin era adeptul materialismului ce excludea spiritul și respectiv spiritualitatea. Sărim deci din "lac în puț". Pentru Darwin nu exista Creatorul, nu exista "suflarea divină" ce la însuflețit pe om, și nici posibilitatea ca o persoană să revină pe pământ, deci să se reîncarneze.

Fiecare dintre aceste teorii se războiesc între ele pentru supremație, o supremație prost înțeleasă, după mine. Suntem deja la un nivel care ne permite să evaluăm temeinicia fiecărei teorii și să căutăm și alte răspunsuri la întrebarea: "de unde venim".

Popol Vuh, varianta mayașă

Mitul mayaș al genezei este descris în detaliu în cartea sacră Popol Vuh. Conform acestei cărți, Universul, Pământul și oamenii au fost creați de trei șerpi marini și trei entități paradisiace.

Popol Vuh, cunoscută sub numele de Cartea Sacră a mayașilor, este o colecție antică de povești și legende despre cum a fost creat omul de Dumnezeu. Această carte este una dintre cele mai vechi opere de pe teritoriul sud-american și prezintă cu lux de amănunte o viziune incredibilă asupra mitului creației.

Mitul creației în viziunea mayașilor este cu mult mai diferit și detaliat față de creația din perspectiva creștină. În cartea Popol Vuh, Dumnezeu este o ființă inteligentă, comparată cu un zeu sau cu o entitate venită din inima Universului.

Prima creație

Inițial, când zeii au ajuns pe Terra, planeta era stearpă. Nu exista niciun fel de viață. Atunci, s-a luat hotărârea că planeta trebuie modificată sau pregătită pentru viață. În prima fază, zeii au modificat relieful, după care au făcut plantele și animalele. Este vorba despre animalele cu patru picioare. Acestea nu s-au ridicat la pretențiile zeilor și pentru că nu puteau să vorbească sau să gândească au fost distruse în cele din urmă.

“Munca noastră a luat sfârșit. Pământul era acoperit de diverse forme de viață. Și Creatorii le-au spus animalelor: “Vorbiți acum în numele nostru!” Dar animalele nu au putut vorbi. Apoi au spus Creatorii lor: “Slava noastră nu este încă perfectă, din moment ce nu ne puteți invoca. Veți avea daruri și mâncare, dar carnea voastră va fi mâncată. Acesta este destinul vostru.”

A doua creație

Dacă prima încercare a eșuat, zeii nu s-au dat bătuți și au luat hotărârea că trebuie să facă altceva. Au realizat o creatură bipedă din noroi. A ieșit un om rudimentar. Acesta era lipsit de inteligență, de forță și de coerență. Creația eșuase pentru a doua oară, motiv pentru care apa a spălat noroiul și acest prim tip de om a fost distrus.

A treia creație

A treia creație are în prim plan un nou tip de om. Acesta este realizat din lemn. Ciudat este faptul că zeii s-au simțit jigniți pentru că nu erau venerați de creația lor.

“Din nou zeii s-au sfătuit. Au hotărât să facă bărbatul din lemn de plută (tzut) și femeia din măduva de salcie; dar rezultatul nu era deloc satisfăcător – erau doar manechine de lemn. Și aceștia au locuit pe suprafața pământului. Au existat și s-au înmulțit, dar nu aveau nici inimă, nici inteligență, nici memoria Creatorilor lor. Ei au dus o viață inutilă și au trăit ca animalele. Erau doar o încercare de oameni.”

Din aceste motive, zeii au hotărât că este nevoie să distrugă această a treia creație. Se mai spune că maimuțele sunt descendenții acestor oameni de lemn. Bineînțeles că expresia “din lemn” nu este altceva decât o metaforă.

Ultima creație

În cea de-a patra încercare, ei își ating scopul și creează omul. Acesta a fost creat din porumb. Aceste ființe erau perfecte și viața în adevăratul sens al cuvântului putea începe. Zeii erau mulțumiți de creația lor și au lăsat omul să trăiască în voie pe Terra.

“Numele primului a fost Balam-Quitze; al doilea, Balam-Agab; al celui de-al treilea, Mahucutah; și al patrulea, Iqi-Balam.”

Nu se poate spune dacă cei patru oameni de început au fost numai bărbați sau nu. Dar cartea sfântă menționează că acești primi oameni au avut ca mamă și ca tată zeii. În momentul în care zeii au observat că oamenii sunt inteligenți, au decis să-și ascundă viziunea. Adică să se retragă și să privească din umbră evoluția omului pe Pământ. De atunci și până în prezent, ne veghează permanent și sunt mândri de creația lor.

[\(https://www.efemeride.ro/cum-a-fost-creat-omul-de-dumnezeu-in-conformitate-cu-popol-vuh-carte-sacra-a-mayasilor/\)](https://www.efemeride.ro/cum-a-fost-creat-omul-de-dumnezeu-in-conformitate-cu-popol-vuh-carte-sacra-a-mayasilor/).

Ei da, numai consecvența în muncă duce la rezultatele scontate. Ca o concluzie, după mayași, omul e creația unui colectiv de creatori care nu și-au abandonat proiectul după primele insuccese. Bravo lor. Numai gândul că la baza creerii mele a stat un știulete de porumb, aruncă o umbră de indispoziție legată de originea mea. Oricum, și ei au trecut prin faza de “lut”, dar clar, nu le-a ieșit construcția.

Versiunea sumeriană

Dar să vedem ce ne spun sumerienii, popor care se pare că a păstrat, chiar și în scris, legende antice legate de geneza omului. Aceștia susțineau că „Din argilă se face chipul uman, conform tradiției sumeriene, din mileniul IV î. Hr..

Așadar, nu este o idee străină acestei lumi legătura dintre lut – ca materie primă – și corporalitate; ființa umană, așa cum o știm noi. În istoria biblică, în Geneză, omul este creat pentru a fi păstrat în grădinile Paradisului, pentru a fi nemuritor, pentru a fi fericit și ferit de suferințe. Alegerea lui, aceea de a încălca porunca divină, îl determină pe Dumnezeu să îl împingă pe om spre experiențe prin care să-l modeleze – să simtă suferința, să cunoască moartea, dar nu pentru totdeauna, pentru că Dumnezeu îl sancționează pe Adam pentru lipsa lui de obediență, dar în același timp, face o promisiune spunând că are un plan pentru om.

Crearea omului din argilă arată cu totul diferit în credințele lumii prebiblice – de exemplu, în Sumer, nu există mitologii privind facerea lumii propriu-zise, iar pentru a instaura o ordine universală, ar fi intervenit divinitățile sumeriene.

Avem istorii despre înțeleptul Enki, marele meșteșugar, tehnician, care îi ajută pe oameni să devină conștienți de ordinea lucrurilor. La început, înainte ca omul să existe – ne spune mitul – existau doar zeii: mai întâi, cei din generația bătrână, din care și Enki face parte. Aceștia erau zeii Anunnakis. După aceea, copiii lor, generația tânără, s-au numit Igigi. Dar pentru că Anunnakis erau mai bătrâni, mai importanți și mai puternici, aceștia nu munceau niciodată. Așteptau să fie serviți.

Zei Igigi, bineînțeles, mai tineri și mai puțin puternici, erau obligați să muncească, să trebăluiască toată ziua. Dar cei din urmă au început să se revolte și să spună: „Și noi suntem zei, și noi avem aceeași natură. De ce nu suntem și noi tratați la fel? De ce nu suntem și noi lăsați să petrecem, să benchetuim toată ziua sau să dormim, așa cum fac Anunnakis?”

La auzul acestor murmure care anunțau un război iminent între divinități, zeița-mamă a început să se îngrijoreze și, în încercarea de a găsi o soluție la această delicată problemă, și-a amintit de istețimea lui Enki – l-a căutat și l-a găsit, „sătul, cam beat și dormind”. Cu toate acestea, ideile bune nu s-au lăsat așteptate, și Enki a venit cu o soluție salvatoare pentru zeii nemulțumiți.

Dintr-o dată, Igigi nu mai aveau nevoie să muncească, pentru că o rasă nouă de servitori, făcută cu scopul de a-i sluji, exista și muncea pentru ei.

L-a trezit, i-a spus care este îngrijorarea sa, și Enki imediat a venit cu o idee. A creat o matriță cu o formă asemănătoare trupului zeilor, și a înmănat-o zeiței Ninmah, pe care a învățat-o să ia lut umed, să îl preseze în matriță și astfel să scoată de acolo ființe. Ninmah și ajutoarele ei urmau să sufle deasupra acestor creaturi, ca să capete o formă de respirație temporară – adică să prindă viață atât cât să poată să-i servească pe zei. După cum vedeți, este un personaj masculin care are ideea, precum și unul feminin trece la treabă.

Zeița a lucrat, împreună cu ajutoarele ei, zi și noapte și, de fiecare dată, micile creaturi au fost trimise pe pământ, și au început să se agite, să cultive pământul, să crească animale, să producă vin, să construiască temple, să aducă la temple ofrande, să facă sacrificii pentru zei. Dintr-o dată, Igigi nu mai aveau nevoie să muncească, pentru că o rasă nouă de servitori, făcută cu scopul de a sluji, exista și muncea pentru ei. Pentru a

sărbători această invenție, zeii s-au întâlnit la un banchet. Au început să ridice cupa, lăudând frumoasa idee pe care a avut-o Enki.

Mitologia akkadiană

În mitologia akkadienilor, vecini ai evreilor, omul a fost creat tot din lut de către anumiți lucrători divini, apoi zeițele Nammu și Aruru le-au modelat inima și zeitatea En-Ki le-a dat viață. Acest fapt original arată că nu exista o distanță de neștrăbătut dintre natura omului și a zeilor: cu toate că omul e creat pentru a-i servi pe zei, el, totodată, este imitatorul și colaboratorul lor. Oamenii trebuiau să le respecte poruncile date de divinitate, să nu încalce preceptele ordinii sacre, care asigură atât bunul mers al lumii universale, cât și al societății umane.

Budismul

Budismul în general ignoră întrebarea referitoare la originea lumii, considerând-o chiar inutilă. La fel ca și la celelalte întrebări care țin de esența metafizică, profetul Buddha a răspuns prin parabola săgeții otrăvite. El spune că un om a fost rănit de o astfel de săgeată, iar doctorul înainte de a i-o scoate din carne și de a se ocupa de vindecarea lui este întrebat cine a tras (referindu-se la existența unui Dumnezeu), de unde vine săgeata (referindu-se la originea universului și/sau a lui Dumnezeu) și de ce persoana care a tras a făcut această faptă (adică de ce Dumnezeu a creat lumea). Bineînțeles că dacă va continua să pună aceste întrebări și nu îi va fi scoasă săgeata, omul va muri înainte de a afla răspunsurile, care oricum nu pot fi decât niște ipoteze, neexistând certitudinea că sunt adevărate. De aceea budismul se concentrează mai puțin pe răspunsul la întrebări despre originea vieții și se axează asupra salvării ființei de la suferința pe care o implică existența.

Mitologia chineză

Antropologia chineză are la bază un cuplu de frate-sora Fu Xi și Nii Wa, două ființe cu cozi de dragon, care au modelat oamenii din lut și noroi; aceleași mitologii îi este atribuită și entitatea Pan-Ku, care creează atât omul, cât și lumea, din trupul său. În acest caz, se poate sesiza un aspect corelat cu mitologia creștină, care presupune existența unui singur Dumnezeu atotputernic, care l-a creat pe om după „chipul și asemănarea sa”.

În mitologia chineză, la începuturile lumii, Cerul și Pământul formau un haos asemănător unui ou. Din acest haos se naște Pan ku (Pangu), un antropomorf primordial, care spărgând oul în două jumătăți formează cerul și pământul. Cu cât Pan ku creștea mai înalt cu atât cele două jumătăți ale lumii erau tot mai mult îndepărtate. După moartea sa, trupul lui formează lumea: capul lui devine un munte sfânt, din ochii lui se nasc Soarele și Luna, din grăsimea lui apar mările și fluviile, iar părul lui ia forma arborilor și a vegetalelor.

O altă legendă chineză vorbește despre zeul Di. Acesta îl însărcinează pe Zhong Li să rupă legătura dintre cer și pământ pentru a împiedica zeii și spiritele care descindeau pe pământ să-i asuprească pe oameni. Datorită apropierii foarte mari dintre cer și pământ, zeii puteau coborî și se puteau amesteca printre oameni, iar oamenii urcau în cer escaladând un munte, un arbore sau o scară. Arborele sau liana ce lega cele două niveluri cosmice a fost tăiată, iar muntele ce atingea cerul cu vârful său, a fost retezat.

Doar șamanii, eroii, suveranii și misticii puteau urca prin procese extatice la cer, încercând astfel restabilirea situației primordiale.

Tot în mitologia chineză se vorbește și despre Nu Wa și Fu Xi, cele două zeități cu cozi de dragon, care au fost desemnate cu reconstruirea lumii după potop.

Un al treilea mit îi descrie pe Fu Xi și Nu Wa, două ființe cu trup de dragon, despre care se spune că ar fi frate și soră și care erau reprezentate în iconografie cu cozile înlănțuite. După potop, Nu Wa reface cerul albastru cu pietre de cinci culori diferite, taie picioarele unei țestoase uriașe și înalță patru stâlpi în cei patru poli ai lumii. De asemenea zeița-dragon îl ucide pe Kong Kong (Dragonul Negru). Nu Wa adună cenușă de trestie pentru a opri apele revărsate, apoi modelează oamenii: din noroi pe oamenii săraci, iar din lut galben pe nobili. Deci, oricum am face ajungem din nou la lut.

Geneza în taoism

În religia taoistă apărută în China, înaintea cerului și a pământului a apărut o ființă nedefinită, dar perfectă, care are în mod haotic condiția unui bloc de piatră nesculptat. Această entitate poartă numele „Dao” sau „Mama Universului” și este o totalitate primordială, vie, a genezei, fără formă sau înfățișare. „Dao” înseamnă totodată și transformarea neîntreruptă a lumii printr-o alternanță de energii antagonice: yin și yang.

Mitologia hindusă

În textele aparținând mitologiei hinduse, cum ar fi Bhagavata purana, Mahaa-Vishnu, Zeul Suprem, plutește pe suprafața Oceanului Cosmic, iar din porii pielii lui se emană un număr imens de universuri. Apoi, aceste universuri sunt inhalate de zeu și sunt readuse în corpul lui, încetându-și funcționarea, pentru ca apoi să iasă din nou, să renască, la următoarea expirație a lui. Fiecare moment al respirației (inspirație sau expirație) este echivalent cu câteva miliarde de ani. Mahaa-Vishnu îndeplinește astfel rolul zeului creator, dar și distructiv, care influențează evoluția lumii și îi menține ordinea.

Fiecare primă ființă creată în fiecare univers se numește Brahma, iar datoria ei este să creeze o diversitate de elemente naturale, de forme de viață, în lumea pe care o guvernează. După karma pe care au avut-o oamenii în universul anterior, ei sunt puși în noi corpuri, și pot fi orice, ori Brahma însuși, ori un animal sau o insectă. Acest ciclu viață-moarte-reîncarnare se continuă la infinit. Multe suflete umane purificate primesc atribuții asemănătoare lui Brahma, de a administra unele forțe ale naturii, și poartă numele „daevas”. Ei sunt un fel de zei dar nu au puteri specifice, bine definite.

În mitologia hindusă se spune că lumea materială nu este decât o mică parte dintr-un cer infinit, etern și spiritual, numit Vaikunta. Acest cer, unde timpul este absent, este format din esența perfecțiunii, a infinitului, a cunoașterii supreme și a bucuriei.

Mitologia incașă

Manco Capac, este fondatorul Imperiului Incaș, dar și unul din oamenii care, conform unor mituri, au fost creați odată cu lumea.

În mitologia incașă, mitul creației lumii se bazează pe informațiile transmise prin iconografia și arhitectura civilizației Inca și pe cale orală de către oamenii băștinași ce au supraviețuit. Conform acestor informații, pentru incași, la începuturi, pământul era

învăluit în întuneric. Apoi, din lacul numit Collasuyu (astăzi Titicaca), s-a înălțat zeul Viracocha (Con Tiqui Viracocha), aducând cu el câțiva oameni. Zeul a creat soarele (Inti), luna și stelele pentru a lumina lumea. Din pietre, Viracocha a modelat mai mulți oameni, mai ales femei, pe care le-a creat deja însărcinate. Apoi zeul a trimis oameni în toate colțurile pământului, însă a reținut cu sine un bărbat și o femeie la Cusco, „centrul lumii”.

Un alt zeu creator a fost Con, zeu ce avea forma unui bărbat, dar fără oase. Forța lui creatoare s-a exercitat asupra creării lucrurilor bune de pe pământ, care să satisfacă nevoile primilor oameni. Cu toate acestea, oamenii i-au uitat bunătatea și s-au răsculat. Con s-a înfuriat și i-a pedepsit oprind ploaia și forțându-i să sufere din cauza setei. Zeul Pachacamac a venit în cele din urmă și l-a îndepărtat pe Con, apoi a transformat oamenii răsculați în maimuțe. Noul conducător al lumii a creat noi oameni, strămoșii celor de astăzi.

Întemeietorul primei dinastii a regatului Cuzco a fost Manco Capac. Într-o legendă, el a fost adus din adâncimile lacului Titicaca de către zeul soarelui Inti. În altă legendă, el este chiar fiul lui Viracocha. Cu toate acestea, oamenii de rând nu aveau voie să pronunțe numele lui Viracocha, de aceea s-au născut și legende alternative în legătură cu primul mare conducător al civilizației incașe.

Geneza în islam

Omul este creat de Allah. Care a fost motivul creerii lumii este greu de spus, deoarece însăși tradiția islamică nu manifestă o atitudine unanimă în această privință. După mutaziliți, lumea a fost creată de Allah ca semn al înțelepciunii sale; misticii susțin că opera-creație este un act al dragostei divine sau al dorinței lui Allah de a se face cunoscut.

În Coran, geneza lumii se remarcă printr-o multitudine de aspecte miraculoase. Creația este la început perfectă, bine pusă în ordine. Numeroase cărți în limba arabă și alte limbi islamice descriu creația ca pe un proces care a durat șapte zile, deoarece Dumnezeu (Allah) nu s-a odihnit deloc. În Cartea Sfântă este menționat: „Allah este Creatorul tuturor lucrurilor, și El este Singurul, Supremul” (13:16). Creator al întregii lumi, Allah a făurit cele nouă ceruri, pământul și straturile lui („tabaquat”), astrele, luna, soarele, primii oameni, Adam și Eva, dar și pe demonul Iblis, cel care i-a ispitit. Multe animale, păsări și pești au fost modelate din lutul rămas după crearea lui Adam. Printre primele creații mai importante se numără și tronul lui Allah, („kursi”), „cartea bine păstrată”, („lauh al-mahfuz”) și bolta cerului („arș”), focul etern („nar”), Paradisul cu cele douăsprezece porți ale sale și spiritului marelui profet Mahomed. Iadul și Cerul, demonii și îngerii au fost creați separat, Allah modelând mai întâi lumina și spiritele îngerilor.

Mitologia japoneză

În mitologia japoneză, mitul genezei este văzut ca un ritual erotic, iubirea fiind singura capabilă de a crea lumea. Primii zei din panteonul șintoist au creat la începuturile timpului două divinități: una masculină, Izanagi, și una feminină, Izanami, și le-a însărcinat cu crearea lumii. Pentru a săvârși aceasta, ei le-au dat o naginată (un fel de suliță) fermecată. Stând pe podul dintre cer și Pământ, Izanagi și Izanami au făurit prima insulă, Onogoro, cu ajutorul apei oceanului și a halebardei. Apoi cei doi au construit o coloană uriașă și, în jurul ei, un palat numit *Yahirodono*. Izanagi și Izanami au ținut un ritual de împerechere, mergând în jurul columnei, iar când s-au întâlnit, Izanami a fost prima care a salutat. Acest lucru a fost nepotrivit, deoarece zeitatea

masculină trebuia să vorbească prima. De aceea primii lor copii, Hiruko și Aawashima, nu au fost considerați zei de ceilalți, iar apoi au fost abandonați într-o barcă pe mare. Izanagi și Izanami au reluat ritualul, iar de această dată Izanagi a salutat primul. Drept copii au avut un număr mare de zeități, printre care se numără cei opt Ōyashima, sau cele opt insule mari ale Japoniei antice. Awaji, Iyo (Shikoku), Oki, Tsukushi (Kyushu), Iki, Tsushima, Sado, Yamato (Honshu).

Mitologia mesopotamică

În mitologia mesopotamică, zeul demiurg a fost Marduk, totodată zeu-suprem și stăpân al cerurilor, al furtunii și al fulgerelor. Procesul creației a reprezentat în această mitologie o biruință asupra haosului și o instaurare a ordinii, dar și o jertfă, prin uciderea zeiței-dragon Tiamat. Intrând în conflict cu această ființă monstruoasă, Marduk a trebuit să o doboare în luptă pe ea și pe cele unsprezece specimene de demoni, odraslele ei.

Acești demoni aveau diferite înfățișări: centauri, oameni cu gheare de vultur, oameni-scorpion, sau ființe cu capete de leu și coame de taur. Marduk i-a învins pe toți, cu ajutorul celorlalți zei, iar pe Tiamat a atacat-o singur. A ucis-o și i-a împărțit vastul trup în două, în cer și pământ. Suflarea monstrului a devenit ceață, saliva a devenit nori, cei doi ochi s-au transformat în cele două fluvii vitale civilizației mesopotamice, Tigru și Eufrat. Din sângele unui alt dușman al lui Marduk, Kingu, au fost creați oamenii.

Mitologia panteistă

Religiile panteiste învață că creația a luat naștere din jertfa primordială a unui zeu; asemănătoare în acest sens este și credința conform căreia creația este rezultatul unui sacrificiu cosmic, când zeii sacrifică un om, care dă naștere mai apoi la animale, pământ și cer.

Mitologia persană

În mitologia persană, Zurvan este zeul primordial hermafrodit, este o personificare a timpului și spațiului indefinit, a destinului. În „Avesta” (sec. IV î.Hr.), timpul este numit „thwasa”, adică cel care se grăbește. Conform lui Plutarh, Zurvan a dat naștere lui Ahura Mazda (Ohrmazd sau Oromazdes), zeul binelui, și lui Angra Maynu (Ahriman), zeul răului. Ahura Mazda este „născut din cea mai pură lumină”, iar Angra Maznu este „născut din tenebre”. Astfel își explică vechii perși apariția binelui și a răului și originea comună a acestora. Tot Plutarh consemnează că este orânduit ca din cei 9.000 de ani câți are lumea, primii 3.000 de ani să conducă Ahriman, următorii 3.000 de ani să conducă Ohrmazd, iar în ultimii 3.000 să aibă loc marea luptă dintre cei doi. Zeul Mithra este „mijlocitorul” între cei doi rivali, el îi învață pe perși să jertfească sacrificii specifice zeilor.

O legendă răspândită de un preot creștin armean, Eznik din Kolb, relatează că Zurvan aduce vreme de 1.000 de ani jertfe pentru a avea un fiu, dar se îndoiește la un moment dat de eficacitatea jertfei sale. Ca urmare, el va avea doi fii: Ahura Mazda, „în virtutea sacrificiului oferit” și Ahriman, „în virtutea îndoielii încercate”. Aflând că va naște doi fii în loc de unul, Zurvan hotărăște să-l facă rege pe primul născut. Ohrmazd află acest lucru înainte de a se naște și îi spune și lui Ahriman. Lacom de putere, zeul răului iese primul, folosindu-se de violență. Zurvan nu este de acord la început să îi încredințeze

puterea, dar este nevoit să își respecte promisiunea, de aceea îl lasă să domnească asupra lumii timp de 9.000 de ani, după care va urma la conducere Ahura Mazda. Din acel moment începe lungul război dintre bine și rău. Și Ohrmazd și Ahriman sunt creatori, însă primul creează fapte bune, iar al doilea dă naștere celor rele.

Ideologia zoroastrismului

Zoroastrismul, religie care apare ulterior în Persia, nu este de acord cu ideea că Ahura Mazda și Angra Mainyu sunt frați. Conform capitolului I din „Bundahism”, Ohrmazd este infinit în timp, dar limitat în spațiu de rivalul său. Ahriman, este mărginit în spațiu, dar și în timp deoarece, la un moment dat, va fi înfrânt și ucis de Ohrmazd.

În cadrul luptei dintre bine și rău, Angra Mainyu atacă primul, iar Ahura Mazda creează, făurind astfel o parte din lume. Creația sa este ideală și spirituală și poartă numele de „menok”. El o transpune mai târziu în creație materială, „getik”. „Getik” este și ea la început ideală, benefică, la fel ca „menok”, până când Ahriman își face apariția în interiorul ei, instaurând răul. Acest amestec bine-rău poartă numele „gumecisn” în mitologia persană. „Gumecisn” va dispărea abia după purificarea finală și distrugerea lui Ahriman și a oștilor sale de demoni.

Momentul în care Ahriman pângărește creația pură, primordială a lui Ohrmazd este descris foarte amănunțit în diferite texte religioase. Zeul răului sfășie marginile cerului, pătrunde în lumea materială; „getik”, murdărește apele, otrăvește vegetația, omoară Taurul primordial, îl corupe pe omul primordial; Gayomart, se azvârle în focul sacru, dând naștere fumului.

Mitologia nordică

În mitologia nordică, geneza lumii este văzută ca un sacrificiu sângeros, la fel ca în cazul zeiței Tiamat din mitologia mesopotamică. Snorri Sturluson este cel care relatează cu multe amănunte procesul Creației, având ca principală sursă poemul compus spre sfârșitul epocii păgâne, „Voluspa”. La începutul lumii, nu exista decât o „genune uriașă”, iar cerul și pământul încă nu apăruseră. O inteligență neformată, numită Allfather, controla evoluția întregului cosmos. Din acest haos apar două târâmurii: în nord, ținutul gheții, Niflheim, și în sud, ținutul focului, Muspelheim.

Ținutul Niflheim este identificat uneori cu târâmul morților și adăpostește un izvor din care se desprind unsprezece mari fluvii. Ținutul Muspelheim aparține gigantilor de foc și este condus de Surtur. Aceste două târâmurii sunt despărțite de marea prăpastie Ginnungagap, despre care se spune că ar fi o rămășiță a haosului primordial.

La un moment dat, înaintând în suprafață, Niflheim și Muspelheim se întâlnesc în marea prăpastie, focul topește gheața, și se formează o substanță numită „eit”. Din această substanță se naște gigantul Ymir, o ființă antropomorfă. Ulterior, din gheața topită răsare și o vacă uriașă, Audumbla, cu laptele căreia se hrănește Ymir. Lingând gheață sărată, Audumbla eliberează un zeu, pe Bor, cel care mai târziu se va căsători cu giganta Bestla și va avea trei fii: Odin (“spirit”), Vili (“voință”) și Ve (“sfânt”) și astfel Odin, Vili și Ve creează lumea.

Când cei trei frați ajung la maturitate, îlucid pe Ymir, iar sângele acestuia îneacă toți uriașii, cu excepția unuia singur care scapă în mod misterios împreună cu soția lui. Odin, Vili și Ve au creat apoi lumea din trupul lui Ymir: din carnea lui vor face pământul, din oasele lui stâncile, din sângele lui marea, din părul său norii, din craniul lui cerul. Ei vor crea stelele și corpurile cerești din scânteile azvârlite de Muspelheim și

vor stabili ordinea zilelor și a nopților și succesiunea anotimpurilor. Cei trei frați vor făuri apoi cele nouă tărâmurii (Alfheim, Asgard, Helheim, Jotunheim, Midgard, Muspelheim, Niflheim, Svartalfheim, Vanaheim), ce vor compune lumea, Yggdrasil, asemănătoare unui arbore uriaș. Bolta cerului va fi susținută de patru pitici: Austri, Vestri, Sudri și Nordri. Cu ajutorul lui Hoenir, zeul cel tăcut și a lui Lodhur, Odin va crea prima pereche umană pornind de la cei doi arbori, Askr și Embla, aflați la țărmul mării. Odin le-a dat viață, Hoenir le-a dăruit minte, iar Lodhur le-a dat formă antropomorfă și simțuri. Oamenii au fost orânduți să trăiască pe tărâmul Midgard ("lăcașul de mijloc"), tărâm înconjurat de un ocean și apărat de o împrejmuire făcută din genele lui Ymir.

Mitologia tibetană

În mitologia tibetană, lumea a fost creată de zeii celești, Phyva, imaginați ca fiind munți ai cerului. Unii dintre acești zei au coborât pe pământ aducând cu ei animale, plante și pe cei dintâi oameni. Această epocă paradisiacă durează 10.000 de ani. Un demon închis în al nouălea etaj subteran, a reușit să scape și a răspândit răul în lume. Zeii s-au retras în cer, iar lumea a continuat să decadă timp de sute de mii de ani. Întâlnim aici mitul perfecțiunii începuturilor urmată de degenerarea progresivă a universului.

Mitologia uralo-altaică

Miturile genezei în mitologia uralo-altaică au suferit influențe indiene, persane și chiar scitice și tibetane. După scindarea mării familii uralo-altaice în mai multe popoare, au apărut o mulțime de concepte religioase referitoare la nașterea lumii. Însă de cele mai multe ori, zeul Tangri (Tangeri, Tangere sau Tingir) este recunoscut ca marele creator al lumii. Tangri este zeul creației, zeul „făcător”. Ordinea cosmică, organizarea lumii, destinul oamenilor depind de acesta. Conform mitologiei uralo-altaice, Tangri și ceilalți zei i-au creat pe oameni, apoi spiritele cele rele au răspândit moartea și bolile pe pământ. Într-un text din inscripțiile paleolitice de la Orkhon (sec. VII-VIII) este scris „*Când sus cerul albastru, jos pământul s-au făcut, între acestea două au fost zămislîți fiii omului*”.

Variante ale mitului genezei la turci, tătari și mongoli

Odată cu scindarea poporului uralo-altaic a început să decadă însemnătatea zeului Tangri și au apărut câteva variante ale mitului genezei care recunosc drept creatori pe alți zei. Într-un mit care a circulat printre popoarele turce, rolul de demiurg îi aparține lui Sombol-Burkan. La începuturile lumii el plutește pe apele Oceanului Primordial. Zărind o pasăre acvatică, îi cere să se scufunde în adâncuri și să îi aducă pământ. Din lutul primit de la ea, zeul creează lumea.

Un mit al tătarilor vorbește despre Lebed, o lebedă albă, care se scufundă la rugămintea lui Dumnezeu și aduce pământ în cioc. Din acest pământ este făurit pământul, neted și întins. Mai târziu își face apariția Diavolul, care face mlaștinile.

La mongoli, un mit al genezei îi descrie pe Ocirvani și Tsagan-Sukurty, doi zei ce coboară din cer în Marea Primordială. Ocirvani îi cere tovarășului său să aducă niște nămol din ocean. După ce întind nămolul pe spinarea unei broaște țestoase, adorm amândoi. Sosește mai târziu diavolul Sulmus, care încercând să îi arunce în apă pe cei doi, rostogolește din greșeală bucată de nămol, bucată care crescând formează Pământul. Un alt mit asemănător este cel în care Ocurman, care trăiește în cer, vrea să făurească lumea și de aceea îi cere lui Tsagan-Sukurty să caute lut, în numele lui

propriu. Tsagan-Sukurty aduce ceea ce i s-a cerut, dar devine înfumurat zicând că fără el Ocurman nu ar fi reușit să dobândească pământ. Lutul i se scurge atunci printre degete, iar Tsagan este nevoit să se scufunde din nou în ocean, de data aceasta în numele lui Ocurman. După creația lumii apare demonul Sulmus și cere o bucată de pământ cât să cuprindă cu vârful toiagului. Fiindu-i acceptată cererea, Sulmus lovește cu toiagul în pământ și creează șerpii.

Religiile gnostice

În religiile gnostice, Adevăratul Dumnezeu nu este cel care a creat lumea. Geneza acesteia este opera unor puteri inferioare, uneori chiar diavolești. Lumea oamenilor este o imitare demonică, nereușită, a unei lumi superioare, divine. Crearea lumii nu numai că nu mai este o dovadă a puterii lui Dumnezeu, ci este explicată ca un accident survenit în regiunile superioare, sau drept rezultat al atacului primordial al întunericului asupra luminii.

Gnosa valentineană

După profetul Valentin, prima entitate care s-a desprins din haos este Tatăl sau Primul Principiu, absolut, invizibil, transcendent și incomprehensibil. El s-a unit cu o divinitate feminină, Ennoia („Gândirea”), cu care a dat naștere celor cincisprezece perechi de eoni. Aceștia formau lumea spirituală din jurul divinității primordiale, numită și Pleroma. Ultimul dintre eoni a fost zeița Sophia („Înțelepciunea”), care din nesăbuintă de a încerca să-și cunoască Tatăl, a provocat apariția răului și a patimilor, elemente ce vor compune o înțelepciune inferioară. Între timp, Pleroma îl zămislește pe Mântuitor (Iisus), care coborând din lumea superioară compune materia invizibilă și îl creează pe Demiurg, cel ce va fi făuritorul lumii noastre. După ce Demiurg săvârșește geneza, ignoră existența lumii superioare și se consideră pe sine unicul Dumnezeu. Tot el însușindu-i cu respirația sa, făurește două categorii de oameni: „hylicii” și „psihicii”. Însă elementele spirituale răspândite de Sophia în lumea inferioară intră în respirația lui Demiurg și duc la apariția celei de-a treia clase umane, „pneumaticii”, singurii capabili să se mântuiască.

Gnosa maniheană

Gnosa răspândită de Mani susține că la începuturi cele două substanțe primordiale, lumina și întunericul, binele și răul, Dumnezeu și materia, coexistau, dar erau bine despărțite de o graniță. La nord domnea Părintele Măreției (asimilat cu Dumnezeu tatăl la creștini), iar la sud Prințul Întunericului (identificat cu Ahriman, la perși și Diavolul la creștini). Din cauza „mișcării dezordonate a materiei”, Prințul Întunericului este împins către granița nordică a regatului său. El zărește splendoarea luminii și dorește să o cucerească. Atunci Părintele Măreției hotărârște să-l respingă el însuși pe dușman. O zămislește pe Mama Vieții, care la rândul ei dă naștere Omului Primordial. Având o armură alcătuită din cinci straturi de lumină, acesta coboară la graniță, dar este învins în lupta cu întunericul și cu demonii (arhonții). În urma acestei înfrângeri, lumina se amestecă pentru prima dată cu întunericul, iar materia deține o parte din sufletul divin.

În a doua etapă a creației, Părintele Măreției evocă Spiritul Viu, care coborând în întuneric îl prinde de mână pe Omul primordial și îl înalță către Paradisul Luminilor. Totodată, Spiritul Viu îi doboară pe demoni și făurește din pieile lor bolțile cerurilor, din oasele lor munții, iar din carnea lor pământul. Apoi creează soarele și luna.

În a treia etapă a creației, Părintele Măreției decide să recupereze toate particulele luminoase răspândite de Omul Primordial în întuneric. De aceea el îl emană pe al "Treilea Trimis". Acesta organizează cosmosul ca pe o fântână de captat particulele de lumină. În primele cincisprezece zile ale unei luni, aceste particule urcă până în lună, care ajunge lună plină; în următoarele cincisprezece, lumina se mută în soare și în cele din urmă în Paradisul Luminilor. Cu toate acestea mai rămân particule captivate, deoarece au fost înghițite de demoni. Atunci Trimisul se arată demonilor masculi sub înfățișarea unei tinere fecioare, iar demonilor femele sub chipul unui tânăr bărbat. Înflăcărați de dorință, arhondii masculi își răspândesc sămânța și o dată cu ea și lumina pe care o înghițiseră, iar femelele nasc înainte de vreme, avortonii lor fiind aruncați pe pământ. Prințul Întunericului își face griji pentru pierderea prețioaselor particule și de aceea recurge la un gest disperat trimițând doi demoni, unul mascul și celălalt femelă, pentru a devora toți avortonii, care aveau închisă în ei lumina. După ce săvârșesc acest macabru proces, cei doi demoni se împerechează, zămisliind-i astfel pe Adam și Eva, primii oameni. Astfel o mare cantitate de lumină ajunge în trupul oamenilor, ei devenind acum obiectul principal al răscumpărării. Conform religiei maniheiste, principalul obiectiv al omului este de a se mântui pentru a putea readuce particulele luminoase din corpul lui la origini, în Paradisul Luminilor.

Bogomilismul

Erezia bogomilistă susținea că lumea materială a fost creată de Satanail (Satan sau Diavolul), "Dumnezeu cel aspru" din Vechiul Testament. Bogomiliștii credeau că Satanail era fratele lui Hristos și fiul lui Dumnezeu. Pentru ei lumea era rea, demonică, tainele, icoanele, ceremoniile religioase și crucea erau deșarte, singura posibilitate de izbăvire fiind viața în sărăcie, umilință, pocăință și rugăciune.

... și o altă variantă posibilă

După acest periplu prin miturile care încearcă să explice geneza omului, un lucru se desprinde clar. Marea majoritate a legendelor folosesc lutul (argila) ca suport pentru crearea celui care în final va fi omul. De ce a apărut lutul ca element utilizat în geneză?

După părerea mea, motivul este că acest material era utilizat de toate popoarele pentru a modela obiecte de uz casnic (căni, ulcioare, etc.), dar și obiecte decorative și de cult, datorită ușurinței de a fi modelat. Deci geneza omului nu putea să nu fie un proces de modelare.

Mai observăm un lucru, important după părerea mea, în toate miturile, omul a rezultat din dorința unor forțe superioare care aveau nevoie de cineva care să îi ajute. O altă remarcă este faptul că toate aceste forțe au dotat cu viață și conștiință produsul muncii lor.

Dacă ar fi să ne întoarcem la Darwin, omul nu a fost om, ci a devenit om, idee ce nu se regăsește în absolut nici-un mit al genezei primordiale.

Poate cineva se întreabă, de ce a fost necesar să analizăm o paletă de mituri legate de geneza omului? Cum ne ajută aceste informații în a demonstra dacă suntem sau nu mici dumnezei? Întrebarea e legitimă, dar pentru a găsi răspunsul cât mai corect posibil, trebuie plecat de la trei întrebări bazale:

- cine a creat omul?
- cu ce scop?
- care e relația dintre creator și creație?

Relativ e destul de ușor să răspundem la prima întrebare: o forță supranaturală, atotputernică.

La cea de a doua întrebare e mai dificil de răspuns, deoarece se pare că scopurile sunt destul de variate.

La ultima întrebare, din nou avem o sumedenie de posibilități. Astfel se conturează o relație de vasalitate, de armonie, de "exploatare", de abandonare. E greu de tras o concluzie legată de adevărata relație dintre Creator și creație.

Dar poate există și o altă teorie? Să încercăm să adunăm elemente care să ne conducă spre o nouă explicație, dar pentru asta cred că e bine să adunăm din toate versiunile prezentate, elementele comune, care să ne conducă spre o versiune cât mai plauzibilă.

Mai întâi să vedem din varianta biblică motivul pentru care Creatorul l-a trimis pe Adam și pe Eva la "studiu", afară din paradis, fără însă să îi renege. Pentru asta să reiau un scurt fragment din lucrarea mea: "Suntem oare cu adevărat păcătoși?"

"O întrebare pe cât de legitimă, pe atât de derutantă. Poziționați în unghiuri de observație diferite, informațiile obținute în loc să ne dea un răspuns clar, ne crează dileme existențialiste.

Dar să încercăm să vedem cine și cum am fost creați. Creatorul a Tot și Toate în dorința Sa de e evolua El Însuși a creat spirite care prin experiența pe care o vor acumula în repetatele vieți petrecute în lumea materială, să contribuie direct la evoluția continuă a Universului.

Această Creație a Spiritelor primordiale a fost și este o activitate continuă. Dar la facerea primordială a spiritului s-a avut în vedere faptul că acesta, pentru a evolua, are nevoie de alte spirite care să îl ajute în evoluție, spirite care la rândul lor să evolueze și ele, fiind într-o cvazi armonie. De aceea Creatorul a creat familii (stoluri) de spirite (grupuri de 15 – 20 de spirite) cărora le-a dat posibilitatea de a evolua împreună."

Un exemplu care susține această teorie este prezentat în Cartea Spiritelor obținută prin channelling de către Allan Kardac. În CARTEA A DOUA Lumea spiritistă sau spiritele CAPITOLUL I, la întrebările mediumului i se răspunde astfel:

"77. Spiritele sunt existențe distincte ale Divinității, sau doar emanații sau componente ale Divinității numite, din acest motiv, fiii sau copiii ai lui Dumnezeu?
„Sunt opera lui Dumnezeu, asemeni unui om ce construiește o mașină; această mașină este opera omului, dar nu e el însuși. Știi că atunci când omul face un lucru frumos, util, îl numește copilul său, creația sa. Ei bine! același lucru este și cu Dumnezeu: noi suntem copiii săi, de vreme ce suntem opera sa”.

78. Au avut Spiritele un început sau există, asemenea lui Dumnezeu, dintotdeauna?
„Dacă spiritele nu ar fi avut un început, ele ar fi fost egale cu Dumnezeu, în timp ce ele sunt creația sa și întru totul supuse voinței divine. Dumnezeu este dintotdeauna, incontestabil; dar nu știm nimic despre cum și când ne-a creat. Poți spune că suntem fără început dacă înțelegi prin aceasta că Dumnezeu, fiind etern, a trebuit să creeze fără odihnă; dar cum și când a fost făcut fiecare dintre noi, îți repet, nimeni nu știe; aici este misterul”.

79. Din moment ce în univers există două elemente generale, elementul inteligent și elementul material, s-ar putea spune că Spiritele sunt formate din elementul inteligent, așa cum corpurile inerte sunt formate din elementul material?

„Evident; Spiritele sunt individualizarea principiului inteligent, așa cum corpurile reprezintă individualizarea principiului material; însă vremea și modul formării lor sunt necunoscute”.

80. Este creația Spiritelor permanentă, sau ea a avut loc doar o singură dată la originea timpurilor?

„Este permanentă, căci Dumnezeu nu a încetat niciodată să creeze”.

81. Spiritele se formează spontan, sau își trag obârșia unele din altele?

„Dumnezeu le creează ca și pe celelalte creaturi, prin voința sa; dar, încă odată, originea lor este un mister”.

Vorbeam de formarea familiilor (stolulilor) de spirite ce sunt trimise în Creație pentru a se sprijini unul pe celălalt în evoluție. În lungul drum spre Lumină, unele spirite vor evolua mai repede decât altele, astfel că în cadrul unei familii pot apărea spirite ce evoluează mai încet, altele mai repede decât majoritatea spiritelor din aceeași familie, așa încât unele se vor desprinde de grup și se vor alipi de familii mai evoluate, în timp ce altele se vor alipi de familii a căror nivel de evoluție se apropie de nivelul lor, familii ce "vin din urmă" pe scara evolutivă. Putem vorbi astfel de "premianti" și despre "repetenți". Un lucru e clar, fiecare spirit care a ales o nouă familie, va continua evoluția împreună cu aceasta.

De ce este necesar ca spiritele să facă parte dintr-o familie? Apartenența la o familie de spirite dă posibilitatea ca un spirit să se bazeze pe ajutorul celorlalte spirite din familie în stabilirea "scenariului" viitoarei reîncarnări. Acest ajutor poate fi asigurat doar de spirite cu același nivel de evoluție. În cazul în care toate spiritele sunt deja încarnate sau se află în alte situații "contractuale" cu alte spirite, se poate apela la spirite din familii "prietene", dispuse să ajute spiritul "contractant". În cazul în care nu se poate realiza o cooperare cu alt spirit, se va amâna reîncarnarea până când sunt îndeplinite toate condițiile necesare unui succes evolutiv prin reîncarnare." ([https://metahealing.info/wp-content/uploads/2019/06/Suntem-oare-cu-adevărat-păcătoși .pdf](https://metahealing.info/wp-content/uploads/2019/06/Suntem-oare-cu-adevărat-păcătoși.pdf)).

Deci iată o nouă abordare a genezei omului. Creatorul "lucrează" continuu deoarece unele spirite care ajung la nivelul de spiritualitate aproape de Divin, nu se mai

reîncarnează, ci rămân alături de Creatorul suprem în vederea realizării de noi creații. Să nu uităm și alt lucru. Noi nu suntem unici în Univers, deci Creatorul a Tot și Toate, a creat și crează entități care să se dezvolte și pe alte planete, creații cu attribute specifice locului unde își desăvârșesc evoluția. Aș vrea să nu facem greșeala de a pune semnul egal între procreare și Creare. Prin procreare noi asigurăm "carcasa" pentru un spirit ce dorește să evolueze în planul material.

Dar să vedem cum și Darwin a avut parțial dreptate în teoria sa. Fiecare ființă încarnată pe pământ, indiferent că e om, animal sau plantă, înainte de venirea ei în planul fizic, și-a propus să parcurgă o etapă precis definită pe scara evolutivă proprie.

Să ne aplecăm puțin asupra operei lui Martinus. Reiau astfel un capitol sugestiv din aceeași lucrare a mea referitoare la "păcatul strămoșesc".

"Deci toate ființele vii fac parte dintr-o cooperare organică eternă care este organizată ca un ciclu spiralat. În fiecare ciclu, ființele experimentează o mișcare de la întuneric sau ignoranță la lumină sau conștiință cosmică și dragoste și apoi la noi experiențe de întuneric și lumină în noile cicluri spiralate, această alternanță asigurând evoluția. Fiecare nou ciclu spiralat este experimentat ca o nouă etapă. Fiecare ființă vie este o entitate care parcurge ciclic drumul de la "întuneric" la "lumină", apoi de la "lumină" la "întuneric", după care ciclul se reia".

Deci evoluăm, dar e important să știm la ce caracteristici trebuie să lucrăm pentru a ne ridica vibrația, căci despre vibrația spiritului vorbim.

În cadrul simbolului nr. 14 al lui Martinus se poate vedea că evoluția pornește de la starea de "piatră", apoi la plante și după multe cicluri "evolutive" se ajunge în stadiul de animal, și apoi cea de om.

De remarcat este faptul că trecerea, de exemplu, de la stadiul de plantă la stadiul de animal se face tot pe baza atingerii unui anumit nivel spiritual, specific stadiului de plantă. Spiritul care a finalizat evoluția sa în regnul în care a activat, se reîntoarce la Creator, acesta "completează" cu caracteristici noi spiritul candidat la salt, capacități care să poată să îi dea posibilitatea spiritului să evolueze în noua sa postură.

De remarcat e faptul că Darwin a greșit enorm în teoria sa legată de evoluționism. Omul NU a evoluat din maimuță, ci prin "reproiectarea" acesteia de către Creator. Nimic nu trece automat dintr-o formă de viață în alta fără ca Creatorul să nu îi aducă "îmbunătățiri" și un up to date. Darwin a intuit faptul că există o evoluție a speciilor, dar a "sărit" peste etapa în care Creatorul reconfigurează setările spiritului candidat la trecerea într-o altă formă de viață. Darwin nu a realizat faptul că modificarea setărilor nu se face automat, ci o forță Divină trebuie să intervină. Avem așadar o reconfigurare a caracteristicilor, adăugându-se capacități noi, care să permită spiritului să își continue evoluția.

Creatorul este, deci, singurul în măsură să "aprecieze" momentul când un spirit este apt să facă un salt pe scara evolutivă a speciilor. La momentul acela, Creatorul adaugă capacități și calități noi spiritului, capacități care să îi dea posibilitatea spiritului să își continue evoluția în noua sa formă.

În cazul spiritului care candidează la trecerea de la stadiul de animal la stadiul de om, de exemplu, Creatorul a adăugat o serie de noi capacități, astfel:

- Creierul uman are calități care nu pot fi reperate în lumea animală. Una dintre consecințe sunt capacitățile mentale explicite ale omului.
- Omul posedă capacitatea de exprimare, iar comunicarea sa creativă prin intermediul sistemului său vocal este complet diferită de cea a animalelor.
- El are capacitatea unică de a fi atent la diferite lucruri, în funcție de ceea ce-și dorește; omul deține o gamă largă de interese și observații, deoarece poate să identifice din punct de vedere spațial și temporal obiecte îndepărtate;
- Omul este capabil să facă abstracții și să utilizeze sistemul său de semne în scopuri metalingvistice.
- Numai omul este complet biped; el poate să meargă în poziție verticală datorită structurii speciale a coloanei vertebrale. Astfel, mâinile noastre nu mai sunt necesare pentru locomoție și sunt disponibile pentru alte scopuri.

- Numai omul este capabil să-și exprime emoțiile (ex.: bucurie, tristețe, speranță, râs, timiditate). Unele animale par să aibă abilități similare, dar acestea nu pot fi comparate cu abilitățile umane.
- Numai omul poate comunica cu Dumnezeu. Numai el deține darul de a vorbi și de a se ruga cu ajutorul căruia poate să-și exprime gândurile înaintea Creatorului. Omul a fost creat ca să fie aproape de Dumnezeu. El este dependent de comuniunea cu Dumnezeu.
- Numai omul are voință liberă și deține capacitatea de a fi creativ. Potrivit Psalmului 8:5: "omul este cu puțin mai prejos decât ființele cerești."
- Ființele umane posedă daruri precum: capacitatea de a-și dezvolta personalitatea, inventivitate și capacitatea dezvoltării culturale (scris, muzică).
- În Biblie este menționată și diferența în ce privește trupul: "Nu orice trup este la fel; ci altul este trupul oamenilor, altul este trupul dobitoacelor, altul este trupul păsărilor, altul al peștilor." (1 Corinteni 15:39). Această descoperire are consecințe pentru biologia moleculară: corpul are foarte multe proteine. Acesta conține aproximativ 50 000 de tipuri diferite de proteine, fiecare având funcția sa specifică. Toate organismele au anumiți aminoacizi în aceeași poziție în lanțul polipeptidic și aceștia au rolul de a stabili și a păstra funcțiile caracteristice proteinei respective. Sunt și alte poziții în care aminoacizii diferă în mod clar de la un tip la altul.
- Numai despre om se spune că a fost creat "de Dumnezeu și pentru Dumnezeu" (Coloseni 1:16). Acest scop măreț este atribuit numai omului. Și animalele au fost create de Dumnezeu, dar ele nu au primit chemarea de a fi copii ai lui Dumnezeu (Ioan 1:12).
- Spre deosebire de animale, omul este o ființă veșnică. Aceasta înseamnă că existența sa nu se încheie niciodată, chiar și după ce trupul moare (Luca 16:19-3).

Un lucru devine din ce în ce mai cert, NOI suntem scânteii din Divinitate, suntem fiii ai Creatorului care din dragostea pe care ne-o poartă ne-a acordat șansa evoluției prin "dotarea" noastră cu "Liberul nostru arbitru", fără de care nu am putea evolua. Acest Liber arbitru nu se regăsește la animale și nici măcar la maimuța lui Darwin. Am devenit astfel ultima verigă pe scara speciilor. Suntem deci ultima formă care ascende la Dumnezeire, atunci când vom promova lecțiile pe care le-am ales singuri, lecții care ne vor duce cu siguranță la cunoașterea profundă a legilor Divine, și mai ales la aplicarea lor în totalitate. ([https://metahealing.info/wp-content/uploads/2019/06/Suntem-oare-cu-adevărat-păcătoși .pdf](https://metahealing.info/wp-content/uploads/2019/06/Suntem-oare-cu-adevărat-păcătoși.pdf)).

Atunci când Martinus vorbește de cicluri "lumină - întuneric - lumină", el nu se referă la ciclurile reîncarnărilor, ci la stadiul de trecere a spiritului de la o specie la alta, stadiu de reproiectare și up to date. Acest amănunt i-a scăpat lui Darwin. Fiecare formă de viață, în momentul în care a atins maximul evoluției sale în cadrul regnului în care activează, primește dreptul de a trece într-un regn superior în vederea continuării evoluției sale. Acest lucru fiind posibil numai după ce i s-au administrat modificările necesare vieții în noul regn în care a fost admis. Aici vorbim de spiritul candidat la saltul spiritual, nu la aspectul corpului său fizic, care îl opține prin procrearea spiritelor de același nivel cu el, spirite încarnate deja în lumea fizică.

Deci bietul Darwin a intuit corect evoluția speciilor, pierzând însă din vedere o verigă importantă a evoluției, și anume procesul de "up to date" pe care fiecare spirit trebuie să îl parcurgă, în momentul în care trece de la un nivel la altul de conștiință. Nivelul de conștiință este cel care dă posibilitatea unui spirit dreptul de a accede la o nouă treaptă spirituală.

Deci omul pentru fiecare up to date se reîntoarce la cel care l-a creat, și care se preocupă constant de "mentenanța" lui. Ce ne spune asta? Spiritul odată introdus pe scara evoluției, acesta rămâne în legătură nemijlocită cu cel care l-a creat.

Fraza din Biblie din Geneza 1:26. se spune: "*Apoi Dumnezeu a zis: Să facem om după chipul Nostru, după asemănarea Noastră; el să stăpânească peste peștii mării, peste păsările cerului, peste vite, peste tot pământul și peste toate târâtoarele care se mișcă pe pământ*" nu este întâmplătoare. Creatorul l-a făcut pe om și l-a delegat să îl reprezinte, adică "*să stăpânească peste peștii mării, peste păsările cerului, peste vite, peste tot pământul și peste toate târâtoarele care se mișcă pe pământ*". Ce ne spune asta? Omul a fost creat ca un mic dumnezeu, care a fost trimis la "studiu" în lumea materială, astfel încât, la terminarea "cursurilor" să se întoarcă lângă Creator pe care să îl ajute în activitatea lui de a crea. Primind asemenea prerogative de către Creator, omul, automat, devine la fel precum e tatăl, devine un mic creator.

Partea proastă este că biserica, în dorința de a acapara puterea totală asupra oamenilor, a reușit să elimine total posibilitatea de reîncarnare a spiritelor, asta pentru a împiedica omul să privească atât înainte, cât și înapoi, obligându-l să privească doar în prezent.

Omul ca fiu al lui Dumnezeu

Cred că informațiile pe care ni l-e dă cartea Urantia sunt edificatoare. Baza acestei povestiri a fost furnizată de un mediu secundar care a fost cândva însărcinat cu supravegherea supraumană a Apostolului Andrei. Această lucrare e structurată pe 4 capitole. Astfel:

- Partea I. Universul Central și Suprauniversurile

Sponsorizat de un Corp din Uversa de Personalități ale Superuniversului acționând prin autoritatea Celor Vechi de Zile din Orvonton.

- Partea a II a. Universul local

Prezentat de un Corp din Nebadon al Universului Local Personalități activând cu autoritatea lui Gabriel al Salvingtonului.

- Partea a III a. Istoria Urantia

Aceste capitole au fost prezentate de un Corp de Personalități ale Universului Local acționând prin autoritatea lui Gabriel din Salvington.

- Partea a IV a. Viața și învățăturile lui Isus

Acest grup de capitole a fost garantat de o comisie de doisprezece mediumuri ai Urantie care acționează sub supravegherea unui Melchisedec conducător de revelație. (<https://metahealing.info/wp-content/uploads/2016/09/Cartea-Urantia.pdf>).

În cap. III se spune:

(44.1) 3:0.1 DUMNEZEU este prezent pretutindeni; Tatăl Universal guvernează cercul eternității. În universurile locale însă, el guvernează prin persoanele Fiilor săi Creatori Paradisiaci, la fel cum dăruiește viață prin intermediul acestor Fii. „Dumnezeu ne-a dăruit viața eternă, iar această viață este în Fiii săi.” Acești Fii Creatori ai lui Dumnezeu sunt expresia personală de sine însuși în sectoarele timpului și pentru copiii planetelor care se rotesc în universurile evolutive ale spațiului.

Acest paragraf ne amintește faptul că prin evoluție spirituală devenim apti de a intra în rândul "Fiilor Creatori", care continuă creația la nivel specific lumii în care evoluăm. Concluzia este ușor de definit: "suntem mici creatori" la nivele de creație diferite, funcție de nivelul spiritual la care ne aflăm în acest moment.

(44.2) 3:0.2 Fiii lui Dumnezeu intens personalizați pot fi distinși cu claritate de ordinele inferioare ale inteligențelor create. Ei compensează astfel invizibilitatea Tatălui care este infinit și, prin urmare, mai dificil de recunoscut. Fiii Creatori Paradisiaci ai Tatălui Universal reprezintă o revelație a unei ființe care, altfel, ar fi invizibilă, din cauza caracterului absolut și infinit, inerent cercului eternității și al personalităților Deităților Paradisului.

Este clar faptul că printre noi trăiesc oameni cu har, oameni care s-au ridicat la un nivel pe care noi încă nu îl putem înțelege, doar observa. Ei sunt frații noștri mai silitori și mai ales mai vechi în reîncarnări.

Să luăm doar un exemplu: Arsenie Boca. Toată lumea a auzit, cel puțin, de Arsenie Boca. Părintele Arsenie Boca este considerat de mulți credincioși drept sfânt al românilor. A devenit o legendă datorită faptelor și vorbelor sale profetice, considerate drept miracole de cei care le-au văzut și le-au auzit. Arsenie Boca este un om care a venit pe Pământ din dorința de a retrezi dorința de evoluție spirituală a oamenilor. Venirea lui este echivalentă cu venirea lui Isus de acum 2000 de ani, cu deosebirea că misiunea lui a fost limitată la nivelul unui popor.

Unii i-au înțeles misiunea, dar cei mai mulți nu, din păcate. Important e să înțelegem faptul că Dumnezeu ne ajută să evoluăm, ca la un moment dat să fim atât de aproape de el și să ne aducem astfel aportul la armonia Universului.

(44.3) 3:0.3 Capacitatea de a crea nu reprezintă deloc un atribut al lui Dumnezeu; ea este mai degrabă ansamblul naturii sale în acțiune. Iar această funcțiune universală de creație este veșnic manifestată, tot așa cum este și condiționată și controlată de toate atributele coordonate ale realității infinite și divine a Primei Surse-Centru. Avem sincere îndoieli asupra faptului că o caracteristică oarecare a naturii divine ar putea să fie considerată ca fiind anterioară altora. Dacă ar fi astfel, atunci natura creatoare a lui Dumnezeu ar avea întâietate asupra tuturor celorlalte caracteristici, activități și atribute. Iar facultatea creatoare a Deității culminează în adevărul universal al Paternității lui Dumnezeu.

Urantia este o carte care ne dezvăluie faptul că fiind spirite desprinse din Creator, posedăm atribute ale acestuia, atribute de care nu suntem conștienți de ele în totalitate. Asta nu înseamnă că nu le avem. Ele sunt în și cu noi încă de la începutul nostru ca suflet tânăr. Ele ni se vor arăta pe măsură ce noi vom ști cum și pentru ce să le folosim.

Suntem încă tineri ca suflete pe scara evoluției spirituale. Nu vă gândiți atunci când afirm că suntem tineri la numărul de ani pe care i-am adunat în această viață, nu, suntem tineri pe scara evolutivă spirituală. Amintiți-vă de Arsenie Boca, acesta a fost, se pare, un "vârstnic" spiritual, și de aceea s-a manifestat prin înțelepciune și minuni. El a primit permisiunea de a manifesta atribute, pe care și noi le posedăm, dar nu avem încă permisiunea de a le manifesta.

Să dau un exemplu: să presupunem că am fi capabili de a face minuni. OK, dar am folosi aceste "puteri" pentru a aduna averi. Lucrul acesta ar pune într-o lumină proastă însăși Divinitatea. Cum am putea noi fi în același timp persoane după chipul lui Dumnezeu, dar și farisei. Biblia spune: „Deși încearcă să-și ascundă răutatea în spatele unor manifestări de pretinsă evlavie, fariseii reprezintă un pericol de care oamenii trebuie să fie conștientizați. Isus explică: „Nu este nimic tănuț cu grijă care să nu fie dezvăluit și nimic ascuns care să nu fie cunoscut” (Luca 12:2).

De aici și concluzia: toate atributele lui Dumnezeu sunt în noi, dar toate acestea ne vor fi permise să le manifestăm doar atunci când Universul va fi convins că vom ști ce să facem cu ele în folosul semenilor noștri.

(45.2) 3:1.4 Nu numai creatura există în Dumnezeu, dar și Dumnezeu trăiește în creatură. „Știm că ne aflăm în el pentru că el trăiește în noi; el ne-a dăruit spiritul lui. Acest dar de la Tatăl Paradisului este însoțitorul nedespărțit al omului.” „El este Dumnezeul mereu prezent și atotpătrunzător.” „Spiritul Tatălui etern este ascuns în mintea oricărui copil muritor.” „Omul continuă să caute un prieten, în timp ce tocmai acel prieten trăiește în propria sa inimă.” „Adevăratul Dumnezeu nu este departe, el este parte din noi, spiritul său vorbește dinăuntrul nostru.” „Tatăl trăiește în copil. Dumnezeu este întotdeauna cu noi . El este spiritul călăuzitor al destinului etern.”

Vedeți dragi prieteni, "Nu numai creatura există în Dumnezeu, dar și Dumnezeu trăiește în creatură". Între noi ca spirite și Creatorul nostru e o simbioză creată odată cu facerea noastră ca spirite. Dumnezeu este în noi și noi suntem în Dumnezeu. Teoretic e simplu, practic însă e mai complicat să credem, și mult mai complicat e să și simțim.

(45.3) 3:1.5 S-a spus, pe bună dreptate, despre rasa umană: „Sunteți ai lui Dumnezeu”, căci „cel care rămâne în iubire, rămâne în Dumnezeu, iar Dumnezeu în el.” Chiar și în acțiunile voastre greșite voi chinuiți darul lăuntric al lui Dumnezeu, deoarece Ajustorul Gândirii suportă consecințele relei gândirii odată cu mintea umană în care este prizonier.

Atunci când mi-am pus întrebarea dacă suntem sau nu mici Dumnezei, sincer să fiu, știam răspunsul, dar scopul acestei lucrări nu e altul decât să desiminez ceea ce știu și cred, și asta pentru a aduce un modest ajutor în a ne trezi din lentoarea în care ne scaldăm încă mulți dintre noi. E timpul să începem ”să cercetăm”, nu numai ”să credem”. Cu toți avem datoria să punem umărul la evoluția noastră și a semenilor noștri.

Fiecare îndepărtare de Legile Divine, crează inconștient energie negativă. Această energie negativă influențează negativ evoluția noastră, dar și a Pământului pe care trăim.

Da, Pământul este și el o ființă vie, ce are o naștere și un moment de dispariție. La fel ca și spiritele omenesti, Pământul are și el un spirit veșnic. După dispariția sa fizică, sufletul lui se va integra într-o planetă nouă în care își va continua evoluția.

Ipoteza Gaia, formulată pentru prima dată de James Lovelock și Lynn Margulis, în anii '70, susține că procesele fizice și biologice ale Pământului sunt legate printr-o formă de autoreglare, formând un sistem de sine stătător.

Să ne reîntoarcem la marea majoritate a noastră care degajăm constant o energie negativă. Să facem un exercițiu de imaginație. În corpul nostru sunt milioane de bacterii și viruși care sunt ținuti în echilibru, și cu care conviețuim toată viața fără să ne îmbolnăvim. Prin extrapolare, noi suntem ”bacteriile” cu care Pământul conviețuiește. Cât suntem în armonie cu Pământul, totul e OK. Noi evoluăm, dar și Pământul evoluează. Acum să nu mă înțelegeți greșit, atât noi cât și Pământul avem fiecare calea noastră de evoluție.

Să presupunem că anumite bacterii din corpul nostru scapă de sub controlul sistemului imunitar, apare instantaneu boala. La început încercăm să ne tratăm singuri, apoi când boala progresează, mergem la medic și există posibilitatea să murim deoarece nu s-a mai putut restabili echilibru cu bacteriile scăpate de sub control. Similar se produce exact același proces și cu Pământul. Cât timp trăim în armonie cu el, totul e OK. În momentul în care îmbibăm Pământul cu o energie din ce în ce mai mare, acesta încearcă să se ”apere”, reacționând prin cutrenure, inundații, erupții, secete, molime, etc. Toate acestea sunt reacții firești de autoapărare, pe care noi, în ignoranța noastră, le găsim explicații fizice, ignorând faptul că de fapt Pământul suferă din cauza noastră. Rezultatul final va fi ”dezintegrarea acestuia” și ”reîncarnarea” într-o nouă planetă. Credem sau nu, e mai puțin important, important este faptul că de noi depinde dacă momentul dezintegrării planetei Pământ va fi mai apropiată sau mai îndepărtată. Hai să conștientizăm aceste lucruri și să devenim mai buni.

(50.5) 3:4.7 **Aprecierea finită a calităților infinite transcende de departe capacitățile limitate de logică ale creaturilor, datorită faptului că omul muritor este creat după chipul lui Dumnezeu - un fragment de infinitate trăiește în el. De aceea, dacă omul vrea să se apropie de Dumnezeu pe cât se poate de mult și de afectuos, el trebuie să o facă prin iubire, căci Dumnezeu este iubire.**

"Quod erat demonstrandum". Prin iubire putem ridica vibrația Pământului, și ca efect imediat, vom constata că și Pământul va da destul de repede semne de "însănătoșire". Suntem mici dumnezei, deci putem fi "doctorii" ce pot însănătoși pământul pe care locuim, dar pe care îl neglijăm.

Vedeți dragi mei, biserica și mai marii popoarelor ne-au rupt de natură, ne-au îndepărtat de Dumnezeu adevărat, creând un dumnezeu al lor care să îi deservească.

(71.3) Astfel, omul a fost eliberat de lanțurile legii cauzei și a efectului, cel puțin în ceea ce privește destinul său etern, iar sufletul, sinele nemuritor, are ceea ce îi trebuie pentru a crește; îi revine acum ființei umane însăși să voiască sau să inhibeze crearea acestui sine supraviețuitor și etern pe care are posibilitatea să-l aleagă.

Da, e vorba aceea din popor: "Domnul ți-a dat, dar nu îți bagă și în traistă". Această lucrare te invită, asta numai dacă simți dorința din interior să descoperi Dumnezeu din tine și să îi ceri sfatul în orice domeniu, în orice situație de cumpănă. Suntem mici dumnezei și avem privilegiul de a fi parte din trupul Său.

Structura divină a omului

Omul e asemănător unei "cruci": capul reprezintă legătura cu universul, picioarele legătura cu pământul iar brațele legătura dintre material și spiritual. Dacă capul și picioarele stau în permanență în contact cu Universul și Pământul, brațele se mișcă oarecum haotic. Brațele încearcă să pătrundă atât în material, cât și în spiritual. Misiunea lor este de a prospecta aceste zone și a realiza pe cât posibil un echilibru între cele două noțiuni, o armonie între material și spiritual. De aceea mâinile sunt "libere" să cunoască și să înțeleagă rolul și efectele asupra evoluției noastre a celor două stări. De ce spun că suntem capabili să prospectăm cele două stări? Pentru că atât materialul cât și spiritualul nu sunt altceva decât forme de energie, precum și noi suntem tot energie.

Dacă privim modul în care a fost alcătuit omul, ne dăm seama lesne că din start, omul a fost predestinat să ajungă să se întoarcă la sfârșitul evoluției sale spirituale, acolo de unde a plecat, adică alături de cel care la creat. Da, omul amintește, prin structura sa, o cruce simbolică. Dar ce e de fapt crucea?

Crucea este venerată de milioane de oameni. Enciclopedia Universală Britannica spune despre cruce că este un „principal simbol al creștinismului”. Însă creștinii adevărați nu folosesc crucea în închinare. De ce?

Un motiv important este acela că Isus Cristos nu a murit pe cruce. Termenul grecesc tradus de obicei prin „cruce” este staurós. Sensul principal al acestui cuvânt este „par sau stâlp vertical”.

The Companion Bible arată: „Staurós nu se referă niciodată la două bucăți de lemn așezate una peste cealaltă într-un anumit unghi” . . . Textul grecesc al Noului Testament nu sugerează în niciun fel că ar fi vorba despre două bucăți de lemn”. Derivată din roata solară, crucea cu patru brațe egale este emblema triumfului luminii. Semnul celor patru puncte cum îl numea un mare preot al lui Zamolxe. Este un semn al tuturor punctelor cardinale, al totalității și unității, al logosului creator, al centrului universului, dar și al nemărginirii.

Unii cercetători îi atribuie origine latină (nu romană!), "cruce", acesta fiind însă doar un stâlp vertical, fără "patibulum", adică fără brațe. Pe cruce erau executați osândiții la moarte.

În istoria Dacilor crucea exista cu multe mii de ani înaintea creștinismului, ea însemnând cerul și pământul, răsăritul și apusul, viața și moartea, centrul acesteia fiind centrul universului, Soarele, pe care Dacii îl adorau.

Mulți oameni, în special noile curente, afirmă că e timpul să ne rupem de materialism și să trăim doar în spiritualitate. Dacă asimilăm omul cu proprietățile crucii, atunci prin abandonarea materialismului ne-am tăia singuri un braț. Cum am mai putea evolua? Cum am mai putea să ne definim evoluția dacă nu am trăi într-un mediu în care să avem posibilitatea de a discerne între bine și rău?

Nu, noi trebuie să învățăm să gestionăm materialismul pentru a ne putea învăța lecția pe care ne-am ales-o. Asta a fost de fapt și logica Creatorului atunci când a hotărât să venim în lumea materială unde domnesc contrastele. Contrastele sunt absolut necesare evoluției noastre. Din fiecare situație pe care o experimentăm, noi trebuie să învățăm, indiferent dacă suntem afectați în bine sau în mai puțin bine.

Vedeți că am evitat să folosesc cuvântul "rău", prin simplul motiv că, după părerea mea, acesta nu există în realitate. Prin structura divină a omului, prin capacitatea noastră de a discerne, noi ne-am setat, în subconștient, o serie de șabloane, filtre, pe care singuri le-am ridicat la rang de "adevăruri absolute", șabloane prin care evaluăm fiecare eveniment la care participăm.

Am spus că nu există rău, da, așa este. Ceea ce noi considerăm că ar fi un "rău", este de fapt evaluarea unui eveniment prin prisma șabloanelor pe care singuri ni le-am creat, la un anumit timp. Partea proastă e că în graba noastră cotidiană, nu găsim timpul necesar reevaluării acestor șabloane. Dacă am face asta, lumea ar fi "mai bună", dar comoditatea și mai ales delăsarea ne face să "circulăm" cu "șabloane" a căror termen de garanție e expirat. Deci noi ne folosim de anumite șabloane de noi create pe baza experiențelor de la un moment dat, în analiza și evaluarea unei situații. Dacă rezultatul analizei se încadrează într-un anumit șablon, înseamnă că evenimentul e benefic pentru noi. Dacă evenimentul respectiv nu întrunește condițiile impuse de nici-un șablon, atunci evenimentul ne este potrivnic și trebuie luată o atitudine corespunzătoare, și conflictul e declanșat. Dacă pe baza experiențelor, noi reevaluăm conținutul respectivului șablon, e posibil ca un eveniment similar cu cel care a declanșat conflictul, să fie considerat acum ca fiind benefic.

De aceea susțin că nu există "rău", există doar șabloane pe care din comoditate nu le reconsiderăm.

Mai există și o altă abordare a acestui subiect. Noi nu suntem toți la același nivel spiritual. De fapt ar fi monotonă viața dacă toți am fi la fel. Atunci când cineva crează un eveniment pe care setul nostru de șabloane îl consideră ca fiind nebenefic pentru noi,

ar trebui să înțelegem că acea persoană nu a dorit să ne afecteze, dar nivelul lui spiritual nu i-a permis să se comporte altfel. Deci el nu e răuvoitor, doar că atât poate face în momentul acela. Poate "mâine" va evolua și nu va mai repeta atitudinea respectivă.

Să vă dau un exemplu. Unui orb i se cere să își spună părerea legată de un tablou în fața căruia se află. Orbul dă din umeri. Nu e rea voință din partea lui, nu, el nu vede tabloul. Peste un timp face o operație la ochi și e pus în fața aceluiași tablou, moment în care își expune coerent punctul lui de vedere. Asta nu înseamnă că prima dată nu a vrut să transmită un punct de vedere, nu, el săracul nu vedea.

Vedeți, dacă noi ca fii ai Creatorului, am înțelege că practic nu există rău, lumea ar fi mai bună și am începe să ne iubim cu adevărat aproapele. Asta înseamnă să redescoperim natura noastră divină.

Noi ne ducem existența într-o lume materială, ca dorință a Creatorului pentru a ne da posibilitatea să evoluăm. Ce s-ar întâmpla dacă am renunța la materialism? Simplu, ne-am întoarce în "Paradis", unde e numai armonie și iubire. Rezultatul firesc fiind a întrerupe procesul de evoluție spirituală.

Aici aș ridica un semn de întrebare asupra celor care se retrag în chilii, în mănăstiri și se roagă continuu. E drept că obțin o iluminare divină, unii dintre ei, dar această iluminare nu a fost obținută prin antrenarea Sinelui interior, ci a fost obținută sub formă de "toceală".

E ușor să devii evlavios, să devii bun, dar important nu e să devii astfel deoarece încerci să "imiți" pe alții dinaintea ta, ci să fi evlavios și bun trăind în mijlocul tentațiilor, în viața de zi cu zi plină de ispite și piedici de tot felul. Să fi un călugăr smerit e relativ ușor, deoarece ești izolat de ceea ce înseamnă viața reală, ești izolat de ispite și te supui unui program ce nu interacționează deloc cu viața fizică plină de contradicții.

Eu consider călugăria un fel de egoism. Vrei să evoluezi singur, dar nu îți pasă de cei din jur care au nevoie ca tu să fi un exemplu pe care să îl întâlnească zi de zi, nu doar în vizitele la mănăstiri și schituri.

Călugării se rup de material, se ridică spiritual fără să învețe să folosească materialul în obținerea evoluției spirituale. Așa cum am mai spus, e ușor să te izolezi și să copiezi pe alții, dar aceasta e de fapt o "spoială", deoarece nu experimentezi în viața reală ceea ce ai acumulat pe plan spiritual. Călugăria e un studiu pe care îl faci doar în "bibliotecă", iar când îi scoți afară, nu sunt în stare să își gestioneze viața după principiile învățate.

Eu nu sunt împotriva călugăriei, Doamne ferește, eu spun doar că trebuie să ne sfințim în lumea reală, nu în "clopote" etanșe de viața reală. De fapt, nu asta a fost intenția Creatorului atunci când i-a scos pe Adam și pe Eva din rai.

Asta înseamnă de fapt "structura divină a omului" - să reușească să învingă tentațiile și ispitele în scopul unei evoluții spirituale bazată pe experiență.

Omul ca scenarist și regizor al propriei vieți

În sfârșit am ajuns la capitolul cel mai interesant al lucrării: Omul ca scenarist și regizor al propriei vieți. Urantia ne spune cât se poate de clar că avem pregătirea necesară să ne exercităm ambele roluri și cel de scenarist și cel de regizor.

(135.9) Omul locuit de spirit are puteri de previziune (intuiție); ei pot vizualiza viitorul.

Această remarcă ne întărește apartenența la cele mai înalte sfere ale Creației. Da, posedăm intuiție și putem previziona viitorul. Singura diferență dintre noi e dată de "timpul" istoric când vom deveni conștienți de aceste calități. Timpul în care vom putea manifesta aceste calități depinde de gradul la care se află fiecare din noi pe scara evoluției spirituale.

Necesitatea atingerii unui anumit nivel este similară cu a pune o armă letală în mâinile unui copil care nu știe cum și când să o folosească. Ce s-ar întâmpla dacă unui copil de 4 - 5 ani i s-ar permite să iasă la joacă în parc cu o asemenea armă? Ar fi o catastrofă, inclusiv pentru bietul copil. De aceea Universul ne dezvăluie treptat existența în noi a unor posibilități pe care le deținem încă de la geneza noastră primordială.

Sunt mulți dintre noi care nu înțeleg că ei singuri își crează starea în care se află. Foarte mulți dintre noi se plâng că nu au bani, că sunt săraci, că sunt bolnavi, etc. Ei bine, toți aceștia își crează singuri realități care corespund exact cu ceea ce emit către Univers și care sunt transmise imperativ subconștientului. Spui că nu ai bani, așa va fi, spui că ești sărac, așa va fi, spui că ești bolnav, și chiar dacă încă nu ești, te vei îmbolnăvi.

Ce înseamnă asta? Să ne gândim puțin, spui că nu ai bani și într-adevăr nu ai. Asta nu înseamnă oare că am creat singuri o realitate în care experimentăm sărăcia?

Vedeți dragi prieteni, noi, de cele mai multe ori, jucăm în "realități" scrise de alții, realități în care nici odată nu vom fi distribuiți în rolul principal. Ca actor ce joci un rol secundar, nu poți schimba scenariul în care ai fost distribuit.

De ce acceptăm astfel de roluri? Din comoditate și/sau necunoașterea noastră înșine, necunoașterea a calităților și posibilităților cu care am fost dotați încă din faza în care de abia deveniserăm scânteii divine.

Noi trebuie să fim proprii scenariști și regizori ai realităților în care trăim. Scenariile noastre trebuie să fie mereu optimiste, trebuie să realizăm un scenariu care să corespundă dorințelor și aspirațiilor noastre. Atunci când scriem un scenariu, trebuie să îl trăim, să ne și vedem în el.

Un exemplu, foarte elocvent, l-am trăit în 2017. Visam să merg ca pelerin pe Camino. Îmi planificasem fiecare etapă, mă vedeam acolo, singur cu rucsacul în spate. Simțeam deja viața de pelerin. Totul era minuțios planificat, dar cu două săptămâni înainte de plecare, nu aveam toți banii necesari pelerinajului. Asta nu o consideram o piedică, căci dorința de a experimenta Camino era prea mare. Cu două săptămâni înainte de plecare sunt anunțat că trebuie să primesc de la fisc o diferență, căci mi se încasase un impozit prea mare în anul anterior. Cu acești bani am reușit să parcurg primul meu traseu pe Camino, plecând din Franța, traversând Pirineii, ajungând la Santiago de Compostela, Finisterre și Muxia, în total 985 km în 43 de zile. Oricum banii ar fi venit, dar momentul venirii lor a fost exact punctul în care plecarea pe Camino putea fi compromisă. Eu nici-

un moment nu mi-am pus problema că nu am toți bani, nu, eu am știut că voi realiza acel pelerinaj.

Am povestit această întâmplare doar din dorința de a sublinia faptul că Universul este atent la realitățile pe care le creem și în care credem cu adevărat, și ne ajută ca acestea să prindă viață. Dacă aș fi pus cel puțin un moment semnul întrebării legat de posibilitatea de a nu putea merge pe Camino, cu siguranță că nu aș fi reușit.

Cunosc pe cineva care de când îl știu se vaită că e bolnav, și chiar este. Acesta și-a creat o aureolă de victimă și defilează cu ea toată ziua. Odată nu l-am auzit să spună că în acel moment se simte mai bine. El e bolnavul de serviciu printre cunoscuți. A fost la toți medicii cunoscuți, și-a făcut toate analizele posibile și imposibile, ia un pumn de medicamente de trei ori pe zi, dar starea lui nu se îmbunătățește, și asta doar datorită faptului că își crează permanent realitatea că e bolnav.

Un cunoscut destul de apropiat, de fiecare dată când vorbesc cu el, discuția începe cu textul: "vai, iar nu am bani", și întradevăr nu are bani. Nici-odată nu l-am auzit să se bucure cu ce are și să își dorească ceva din inimă.

Vedeți dragi prieteni, aceste exemple, pe care și voi le-ați întâlnit cu siguranță, relevă faptul că fiecare jucăm într-o "piesă" pe care noi nu am scris-o și regizat-o, sau ne-am mulțumit cu un rol secundar într-un scenariu scris de altul, iar atunci când ne-am scris un scenariu, acesta a fost unul în care jucăm roluri negative, roluri de victime.

De un lucru ar trebui să ținem cont atunci când emitem un gând referitor la noi. Subconștientul nostru este un executant desăvârșit. El execută absolut tot ce îi cerem. Un singur amănunt merită să fie remarcat. Acesta lucrează numai cu materialul clientului. Îi spunem că suntem săraci, acesta va face tot posibilul să devenim săraci. Îi spunem că suntem bolnavi, el va executa "ordinul". Îi spunem că suntem fericiți ... ne va face fericiți.

Ca să vă dați seama de cât de puternic e subconștientul. Un vecin ia o doză mare de antibiotic și moare. Subconștientul face imediat legătura: "șoc de antibiotic = moarte". După un timp fac o viroză. Merg la medic care îmi prescrie antibiotic. Mă uit pe rețetă și observ că medicul mi-a prescris în primele trei zile o doză mare de antibiotic, după care să reduc doza. Subconștientul observă că trebuie să încep tratamentul cu o doză mare, și i "se prinde becul". Aha, "doză de șoc = moarte" și începe ca să boicoteze tratamentul pentru a mă feri de deces. După două săptămâni merg din nou la medic, căci simptomele erau aceleași. Medicul nu poate înțelege de ce viroza nu a fost eliminată și mă bănuiește că nu am respectat indicațiile sale. Adevărul este legat însă de "credința parcată" în subconștient (antibiotic șoc = moarte). Vedeți cât de puternic e subconștientul? Așa că nu îi mai spuneți că nu aveți bani, că v-ați dori un anumit lucru, dar nu îl puteți obține, nu mai spuneți că ați vrea să mergeți la munte, dar vă dor picioarele, etc. Orice doriți veți reuși să obțineți, dacă doriți cu adevărat și vă bucurați de acel ceva, ca și când l-ați fi obținut deja. Nu uitați că sunteți atât scenariști, cât și regizori a tot ce vă doriți din inimă.

Hai să spunem subconștientului că suntem sănătoși, că avem tot ce ne trebuie, că suntem iubiți și el se va executa și vom deveni sănătoși, vom avea tot ce ne trebuie și vom fi iubiți. Faceți-vă scenariile pozitive și subconștientul le va pune în practică. Scenariile voastre vor fi "auzite" de Univers, care va ajuta subconștientul să le materializeze.

Veți spune că e complicat să vorbești cu subconștientul. Nimic mai fals. Uite, vă dau o sugestie: dimineața imediat după trezire, în loc de gimnastica de înviorare, băutul cafelei sau citirea ziarului, mergeți la baie și priviți-vă în oglindă. Priviți în ochii reflectați de oglindă și spuneți acelor "ochi", cu glas tare, că sunteți sănătoși, că vă simțiți bine, că aveți tot ce vă trebuie, că vă iubiți așa cum sunteți. Faceți acest exercițiu o lună de zile în fiecare dimineață, și observați cum viața voastră se va schimba în bine.

Să explic de ce trebuie să faceți exercițiul imediat după ce vă treziți. În timpul somnului creierul emite unde alfa, timp în care se deschide "bariera" dintre conștient și subconștient. Imediat după trezire, mai sunteți câteva minute în alfa, după care se trece în beta și tot ce este adresat subconștientului va fi filtrat de conștient.

Să nu uităm că suntem scenariștii și regizorii propriei vieți. Haide-ți să conștientizăm acest lucru și "să ne punem pe treabă" pentru a ne revizui propria realitate, una în care să deținem noi rolul principal, o realitate în care să ne simțim confortabil și să fim pregătiți să primim aplauze din partea Universului, căci suntem ființe cu structură divină și deci suntem apti să ne creem un micro univers în care să domine armonia, iubirea și lumina.

Mai e un amănunt ce trebuie avut în vedere. Realizați că nu există "rău" în jurul nostru. Există filtre pe care noi înșine le-am ridicat la rang de adevăruri absolute, filtre care durează demult, de pe vremea când încă nu evoluaserăm suficient. Aceste filtre trebuie periodic revizuite și adaptate la noua noastră poziție pe scara evolutivă. Faceți-vă timp și revizuiți-le, căci merită să vă faceți o viață frumoasă și plină de lumină. Faceți acest lucru căci sunteți ființe divine și tot odată nu uitați: "sunteți scenariștii și regizorii propriei voastre vieți. Succes.

Suntem sau nu mici Dumnezei?

Am ajuns și la ultimul punct al lucrării. E momentul să tragem o linie și să "socotim". Suntem sau nu mici dumnezei?

Hai să ne reîntoarcem la citatul din Psalmul 8:3-6. care spune: *"L-ai făcut cu puțin mai pe jos decât Dumnezeu și l-ai încununat cu slavă și cu cinste. l-ai dat stăpânire peste lucrurile mâinilor Tale, toate le-ai pus sub picioarele lui"*. Da, așa este, am fost creați după chipul și asemănarea lui Dumnezeu și ca scânteii divine suntem "mici Dumnezei". Problema este însă alta, în ce condiții vor reuși să manifestăm puterile Creatorului?

Pentru asta trebuie să ne asumăm răspunderea de a evolua spiritualicește, pentru a accede la râvnitul statut de Creator cu funcții depline. Toți vom ajunge în stadiul acesta, momentul diferă însă de la om la om. Cu cât mai repede urcăm treptele evoluției spirituale, cu atât mai repede ni se va da "free path" manifestării de "mici Dumnezei", moment în care ne vom transforma din "mici Dumnezei" în "Dumnezei" ce vom sta alături de Creatorul nostru.

Încercați să înțelegeți natura voastră Divină. încercați să înțelegeți și să respectați Legile Divine și "începeți" de acum să fiți peoprii scenografi și regizori ai propriei voastre vieți.

Vă îmbrățișez cu drag.